תניא כוותיה דר' אמי (פ) דקתני בין שעשה בה מאמר ובין שלא עשה בה מאמר א"נ מרישא דקתני משנכנסה[מ] לרשותו נגמרה לו ואי דלא קדיש מאי נגמרה לו תפשוט מיניה כשעשה בה מאמר מאי וכשאר דברים כן נדרים דקתני אמר רבא הכי קתני אי אתה מודה שאין חייבין סקילה בנערה המאורסה אמר רב אשי מתני' נמי דיקא אין יבמה גמורה לאישה כשם שארוסה גמורה לאישה: **מתני'** (פ) א האומר לאשתו כל הנדרים שתדורי מכאן עד שאבא ממקום פלוני הרי הן קיימין לא אמר כלום הרי הן מופרין ר' אליעזר אמר מופר וחכ"א ב אינו מופר אמר ר"א אם הפר נדרים שבאו לכלל איסור לא יפר נדרים שלא באו לכלל איסור אמרו לו הרי הוא אומר ג אישה יקימנו ואישה יפרנו ד את שבא לכלל הקם בא לכלל הפר לא בא לכלל הקם לא בא לכלל הפר: **גמ'** איבעיא להו לר"א מיחל חלין ובטלין או דלמא לא חלין כלל למאי נפקא מינה

ומאי תניא כוותיה דר' אמי. דלמקמה להא דר' אליעזר כשעשה בה מאמר פליגי: מדקתני ר"ע אומר כלום חלקו בין יבם כו' בין שעשה בה מאמר כו'. מכלל דשמעיה ליה לר"ל דאמר דכשעשה בה מאמר יפר ואפכי מהדר ליה ר"ע הכי: א"נ. מדקאמר ר' אליעזר בריש משנכנסה לרשותו נגמרה לו אשה שיש לו חלק בה וכו' אינו דין שתגמר לו. ומי דלא קדיש דלא עשה בה מאמר מאי נגמרה לו אינה: **אי אתה מודה.** שאפילו עשה בה מאמר שאין חייבין עליה סקילה בנערה המאורסה הלכך לגבי נדרים נמי לא הוי כארוסה ואהכי אינו יכול להפר לה: מתניתין נמי דיקא. כרבי אמי (ג) טעמא דר"ע דאמר בברייתא וכשאר דברים כן נדרים משום סקילה הוא דקאמר: דקתני אין היבמה גמורה לאישה. מדקא קרי לה ליבמה אשה ד אלמא כשעשה בה מאמר עסקינן ומדאמר הכי דאיכא נמי ד להקיש לארוסה שמע מינה דמשום סקילה הוא דקאמר ר"ע דאינו מפר כשם שמפר לארוסה: **מתני'** הרי הן קיימין לא אמר כלום. דנדרים שלא באו לעולם אינו יכול לקיים: **שבאו לכלל איסור.** שכבר נדרה וקא חיל עלה אפילו הכי מפר כ"ש דמפר אותן שלא באו לכלל איסור כשיבאו דעדיין לית הוא משעה. אבל לענין קיום לי אפשר שידון כך דנדרים שכבר באו לכלל איסור דין הוא שיקיים הלכך לא אמר כלום לדברי הכל: **את שלא בא לכלל הקם.** שעדיין לא באו לעולם ולי אפשר לקיימו כדקתני דכי אמר הרי הן קיימין לא אמר כלום: **אינו בא לכלל הפר.** דאינו יכול להפר: **גמ'** מיחל חיילי. עלה ובטלי לגלגר משום (ה) דהפרה קודם לכן: או דילמא לא חיילי כלל. דהפרה דעבד קא מהניא דלא חיילא עלה שום נדר: דלמי

יש זיקה ועליל [פד.] פרישנא טעמא דר"ע משום דסברא ליה אין זיקה איכא למימר דאיתי ה"מ מקמי דאיתי לה הך בריתא אבל בתר דאיתי לה חזינן דאפילו סברא ליה לר"ע דיש זיקה מי אמר דלא יפר לפי שאין היבמה גמורה לאישה שאין חייבין עליה סקילה כנערה המאורסה וכיון דקלסיה בן עזאי לר"ע וזכיתה לר"ע ור' יהושע בדינא דלא אהדרו ליה מידי נקטינן כוותיה. וכן פסק הרמב"ן ז"ל. ומתפקא לי כיון דיבם לא מלי מפר אב במקום יבם מן האורסין אי מלי מפר אי לא ולא ידענא אכרעתא בהא מילתא מיהו מסתברא לי דנדרים שנדרה בבית אביה או בעודה ארוסה מלי מפר לה דהא כל היכא דליכא ארוס מת הבעל נתרוקנה רשות לאב ד והכא כיון דלא זכי יבם בנדרי יבמה כמאן דליתיה דמי. וממה שפרשתי למעלה (דף עפ:) בשם רבותי בעלי התוס' ז"ל בהיות דב"ש סברי בנדרים נמי שנרמו לארוס נתרוקנה רשות לאב ג"ל כן דהא לפי פירושם ז"ל טעמייהו דב"ש משום דכיון דנרמו לארוס לארוס ראשון לא זכי בהו ארוס אחרון ואע"ג דאיתיה לארוס אחרון כמאן דליתיה דמי כיון דכמאן דליתיה דמי קם ליה אב כאילו איתיה בחפי נפשי' ויכא ארוס לנדון נמי ביבם כיון דלא זכי בנדרי ארוס ראשון אב מלי מפר. מיהו בנדרים שנדרה ברשות יבם אכתי מספקא לי. זהו מה שנראה לי בזה ולענין מעשה צריך עיון ובדיקה בדברי הראשונים ז"ל: **מתני' האומר לאשתו** וכו' **מכאן ועד שאבא ממקום פלוני.** מלותה שעה שאלא מכאן ועד שאבא ממקום מכאן ולא קתני מיום זה לפי שאין דעתו אלא מיום שיצא ממכאן. ומש"ה לא מפר לה בהשתא דמיישינן ד דלמא בעודו אצלה תדור נדרים שיורלה בקיומן וכדפרישית לעיל (דף עב.) בהיות דהאומר לאחותו הרי הן קיימין לא אמר כלום. דלדוקא לענין הפרה אמר ר"א מופר משום ק"ו דידיה כדמפרש ואזיל (ולענין הקמה אדרבה היא הנותנת ד) אם הפר נדרים שבאו לכלל איסור ולא ממילי כולי האי אבל לענין הקמה אדרבה דנהי דאשכחן דנדרים שבאו דממילי מלי לקיומי מלן לימא לן הכי נדרים שעדיין לא באו דלא אלימי: **את שבא לכלל הקם.** נדרים שבאו: **לא בא לכלל הקם.** נדרים שלא באו: **לא בא לכלל הפר.** דאע"ג דאיכא ק"ו בעל כרחן הקישן הכתוב: **גמ' ר"א מיחל חיילין ובטלין.** לר"א דאמר דמלי מפר נדרים קודם שנדרה: *** **דאתפיס אחרינא בהדין נדרא.** כגון שנדרה היא בגזיר ובא אחר ואמר ואני כמוה: **אי אמרת חיילין ובטלין הויא תפיסותא.** דנהי דבטולי להו מיד אפי' הכי כיון דחיילי מלי מתפיס בהו דכי אמר ואני כמוה אהכריני גזירה דקאמרה קאמר ואי לא חיילי ליכא תפיסה ד הלכך לא הוי התפסה. ומקשו הכא ואפי' תימא חיילין ובטלין היכי מלי מתפיס מאי שנא ממאי דבעינא לן ברים מכילתין (דף יפ:) היכא דמנח בשר שלמים לאחר זריקת דמים קמיה והתפיס בה בשר אחר ואמר זה כזה לחיצניא לן אי בדמעיקרא קמתפיס ואסור או בהיתירא דהשתא קמתפיס ושרי ומשקצת דבהיתרא קמתפיס ד. איכא למימר דלא דמי דשאני התם דאמר זה כזה ומש"ה אמרי' דכמו שהוא זה עכשיו קאמר אבל הכא שזו אומרת הריני זגירה והאי מתפיס בה ואמר ואני מעמא ולאי דבגזירות דקאמרה קמתפיס. והכי מוכחא סוגיין דגזירות שנכתוב בסמוך בס"ד. ומקשו תו הכא ונהי דחיילא התפסה מאי הוי מיתא דכיון דלהתפיס בה כי אבטיל נדרא קמא אבטיל נמי האי דדינא דמתפיס הכי הוא כדתנן בפ' מי שאמר (מיר כ:) הריני נזיר ושמע חבירו ואמר ואני ואני כולן נזירין הומרו אחד מהן ד הומרו כולן ולעיל נמי בפ' ד' נדרים (דף כו. וסו. ממשנה) אמר דבשמלגלן זה בזה הומר הראשון הומרו כולן. ולהו קושיא היא כלל דלא איתמר הומר מ' מהן ד הומרו כולן אלא בהיתר מכם שעוקר הנדר מעיקרו הלכך כל שהומר מ' מהן אגבי מילתא שלא היה כאן נדר משולש ובטלה לה התפסה דבתרא אבל בעל שאינו עוקר לגמרא אלא מכאן ולהבא אע"פ שהומר הראשון אינן באיסוריהו קיימי שאין התפסה שלהם בטלה בבר. וגמרא היא

בהליה

מ) לעיל עב: מיר יב:, ג) [לקמן עו:], ג) לעיל ע ע"א.

הגהות הב"ח

(פ) גמ' מדקתני בין שעשה: (ב) רש"י ד"ה ומאי מגיא כוותיה דרבי אמי ממאי: (ג) ד"ה מתניתין וכו' דטעמא וכו' מדקא קרי ליבמה (אשה) אלמא (אשה) וכו' ומדקאמר הכא דאיכא כל"ל והל"ש: (ד) ד"ה מיחל וכו' משום דהפר:

פירוש הרא"ש

דקתני בין שעשה בה מאמר. מכלל דשמעי' ליה לר' אליעזר דאיירי בשעשה בה מאמר: דקתני משנכנסה לרשותו. דמשמע לרשותו אמר שכבר יש לו חלק בה סייע מאמר: מתני' הרי הן קיימין לא אמר כלום. כדפרישית לעיל (דף עב:) דהוה ליה קיום בטעות לפי שיש נדרים שלא יתפוץ. וכ"ל אליעזר ממר"ן פירש כאן עוד טעם אחר ד) שיקיים נדרים שבאו לכלל איסור מאותם שלא באו לכלל איסור. מיהו ליריכים אנו לטעם הראשון דהא רבנן קאמרי בנדרים דלעתיד (ד) שלא באו לכלל הקם לא באו לכלל הפר, ומנא להו לרבנן בנדרים שלעתיד שלא באו לכלל הקם, דהא לא אמרו ק"ו, אלא ע"כ משום דהוי כמו קיום בטעות: **את שבאו לכלל הקם.** דייקו נדרים שכבר באו: **גמ' מיחל חיילי ובטלי.** אותם נדרים שהפר בגני לאשתו כשנדרה אותם אלו ומתבטלו לגלגר או לא חיילי כלל:

תורה אור השלם

א) כָּל נֶדֶר וְכָל שְׁבֻעַת אֶסָּר לְעַנֹּת נָפֶשׁ אִישָׁהּ יְקִימֶנּוּ וְאִישָׁהּ יְפֵרֶנּוּ: [במדבר ל, יד]

הגהות וציונים

ה) לפמש"כ הר"ן בד"ה משבאת לרשותו, נראה להגיה כאן משבאת (רש"ש): ב) צ"ל קרי ליה ליבם אישה (הגי"ש ונד"ז ע"ש): ג) ומדאמר נמי הכי דליבא להקיש. כנדצ"ל (באה"מ): ד) גי' רב"א דהיינו אשה דעלמא: ה) צ"ל דהייש (כת"י): ו) [כל זה טעות הדפוס] (גליון) ובהגי"ש כ' דצ"ל אבל לענין הקמה כו' היא הנותנת. והס"ד ומה"ד אם הפר כו'. (וכ"ה בכת"י): ז) צ"ל מששא (כתה"י): ח) בכת"י נוסף ושרי ובדכתיבנא לעיל, הבא נמי אע"ג דחיילין ובטלין דבטלין מיטא דבהיתרא קא מתפיס ונשמט מחמת הדומות: ט) צ"ל הותר הראשון הותרו (כ"ה בנדיר שם, מצור דבש): י) הל' משובש וצ"ע ליישבו: כ) אולי צ"ל ואפילו ביבם אחד: ל) אולי צ"ל מדהזכיר אישה ולא הזכיר יבמה [ר"ל מדלא תני אין היבמה גמורה ליבם] שמענו דבשעשה בה מאמר עסקינן, ומדהזכיר ארוסה שמענו שמסקילה למה. וע"י רש"י: מ) אולי צ"ל שאסע: נ) נדצ"ל יגדרים דלעתיד מגלן דאינן באים לכלל הקם דהא ליית להו ק"ו. וע"י פי' הרא"ש: ס) טעם אחר, אם שמענו שיקיים נדרים שבאו לכלל איסור יקיים אותם שלא באו לכלל איסור. מיהו צריכים. כצ"ל (בית אהרן. וע"ע רש"ש ונד"ז):

*) שיך לעמוד הקודם **) ע"כ שיך לעמוד הקודם ***) שיך לע"כ

עין משפט נר מצוה

מט א ב מי' פי"ג מהל' נדרים הלכה ט ע סמג לאוין רמב טוש"ע י"ד סימן רלד סעיף סח:

תוספות כתב יד

מאי תניא כוותיה דר' אמי. מפיום דבר מן הבריתא [למדנו] דר"ל בשעשה מאמר קאמר: דקתני (ר"ש) בין שעשה בה מאבר בה. אלמא שמעיע לר"ל דבשעשה מאמר קני: א"נ מרישא. למדנו כר' אמי [דקתני משנכנסה לרשותו נגמרה לו] כו' עד משבאת לרשותו אינו דין שתגמר לו, משבאת לרשותו דיומה. והתלמוד אינו מגיע כ"ל מהלא הדבר דנגמרה. ואיה דגרים ד דיומה דקמיך אלא פשוט בשעשה מאמר אייר: מאי וכשאר דברים. לעיל: שאין חייבים עליה סקילה. גם אחר שעשה בה מאמר וכו ד) כיון דיכם אחר, אלמא לא נגמרה ליבם כשאר אשה ע"י המאמר, כמו כן לא יפר לה: מתני' נמי דיקא. שהאיים ר"ע מעשה שאינה נגמרה לחיוב סקילה: דקתני אין יבמה גמורה לאישה. מדקאכיל אישה ולא הזכיר ד) אריסה שמעינו שמסקילה לגמר [ו]אפי' בה אחר לא יפר לפפי' כארוסה לא הזכיר ליה ר"ע. ומיהה כיון דלר"ל מאמר קונה קנין גמור כר"ש ולכ"ש קונה מן המוסיה דדרשי' ולקחה, ס"ל אמאי אין חייבין עליה סקילה, ומאי קאמר ר"ע לר"ל מי אמה מודה שאין חייבין עליה סקילה: מתני' האומר לאשתו כל נדרים שתדורי מכאן עד שאבא. פי' מפותה שעה שאחרה ה) עד שאבא: הרי הן קיימין לא אמר כלום. לפי שאינו גומר בלבו לקיים שיש נדרים שלא יתפוץ בקיומן הלכך הו"ל בקיום בטעות. לשון הקונטרס. מיהו היה יכול לפרש הלכך לא אמר כלום דטעמא דר"ל דמופרים משום ק"ו ולא שייך בהו קיום דהין הוא דמקיים נדרים (כמו) שבאו לכלל איסור אבל אותם שלא באו לא יקיים דנדרועים הם (ואם אחר אקיים יפר). אבל לריך פירושו בגמר דמלמא דתנן אמרו [אם] שבא לכלל הקם בא לכלל הפר ונדרים דעתיד ד) אינם באים לכלל הקם ולית להו ק"ו, אלא ע"כ טעמא משום דהוי קיום בטעות: אם מפר נדרים שבאו [לכלל] איסור. נדרים שאלו ככר: לא יפר שלא באו לכלל איסור. שלא באו עדיין: את שבא לכלל הקם. דהייט נדרים שאלו: ואת שאינם באים לכלל הקם. אותם שלא נדרה עדיין אינו יכול לקיים לדברי הכל הוי קיום בטעות: גמ' איבעיא להו לר"א מיחל חיילי. נדרי אשתו: ובטלי. פי' כשהפר לה נדרים שעתידים ליבוא מי אמרי' חמילי ובטלי אחר שהגיע שהרי הפר:

מאי תניא כוותיה דר' אמי. מפיום דבר מן הבריתא [למדנו] דר"ל בשעשה מאמר קאמר: דקתני (ר"ש) בין שעשה בה מאבר בה. אלמא שמעיע לר"ל דבשעשה מאמר קני: א"נ מרישא. למדנו כר' אמי [דקתני משנכנסה לרשותו נגמרה לו] כו' עד משבאת לרשותו אינו דין שתגמר לו, משבאת לרשותו דיומה. והתלמוד אינו מגיע כ"ל מהלא הדבר דנגמרה. ואיה דגרים ד דיומה דקמיך אלא פשוט בשעשה מאמר אייר: מאי וכשאר דברים. לעיל: שאין חייבים עליה סקילה. גם אחר שעשה בה מאמר וכו ד) כיון דיכם אחר, אלמא לא נגמרה ליבם כשאר אשה ע"י המאמר, כמו כן לא יפר לה: מתני' נמי דיקא. שהאיים ר"ע מעשה שאינה נגמרה לחיוב סקילה: דקתני אין יבמה גמורה לאישה. מדקאכיל אישה ולא הזכיר ד) אריסה שמעינו שמסקילה לגמר [ו]אפי' בה אחר לא יפר לפפי' כארוסה לא הזכיר ליה ר"ע. ומיהה כיון דלר"ל מאמר קונה קנין גמור כר"ש ולכ"ש קונה מן המוסיה דדרשי' ולקחה, ס"ל אמאי אין חייבין עליה סקילה, ומאי קאמר ר"ע לר"ל מי אמה מודה שאין חייבין עליה סקילה: מתני' האומר לאשתו כל נדרים שתדורי מכאן עד שאבא. פי' מפותה שעה שאחרה ד) עד שאבא: הרי הן קיימין לא אמר כלום. לפי שאינו גומר בלבו לקיים שיש נדרים שלא יתפוץ בקיומן הלכך הו"ל בקיום בטעות. לשון הקונטרס. מיהו היה יכול לפרש הלכך לא אמר כלום דטעמא דר"ל דמופרים משום ק"ו ולא שייך בהו קיום דהין הוא דמקיים נדרים (כמו) שבאו לכלל איסור אבל אותם שלא באו לא יקיים דנדרועים הם (ואם אחר אקיים יפר). אבל לריך פירושו בגמר דמלמא דתנן אמרו [אם] שבא לכלל הקם בא לכלל הפר ונדרים דעתיד ד) אינם באים לכלל הקם ולית להו ק"ו, אלא ע"כ טעמא משום דהוי קיום בטעות: אם מפר נדרים שבאו [לכלל] איסור. נדרים שאלו ככר: לא יפר שלא באו לכלל איסור. שלא באו עדיין: את שבא לכלל הקם. דהייט נדרים שאלו: ואת שאינם באים לכלל הקם. אותם שלא נדרה עדיין אינו יכול לקיים לדברי הכל הוי קיום בטעות: גמ' איבעיא להו לר"א מיחל חיילי. נדרי אשתו: ובטלי. פי' כשהפר לה נדרים שעתידים ליבוא מי אמרי' חמילי ובטלי אחר שהגיע שהרי הפר:

לסיכום על החלקים שבר"ן שהם פלפול ולא פירוש ראה להלן page 18

כגון דאתפיס אחרינא בהדין נדרא. דלמרה כריני מזיר ומעע אחר ואמר ואמי: אי אמרת חייבי דוי תפיסותא. והוי מזיר. ונהי דמיד שאלה מזירות הופר הנדר מיד שהרי הופר כבר שמא אינו מופר תכף לנדר עד סוף כדי דיבור שיאמר מופר ליכי ואותו שנדר אחר מיד אחר שנדרה ואמי. א"ל אותו שנדר אחר ואמי כמו עיקרה, כיון דחל כלל הוי מזיר, דע"כ לא איצטרי לרמוי כר ממא כפ"ק (דף יא:) בנאמר אחר זריקה אי בעיקרא מתפיס אי כדהשתא אלא משום דאמר סתם הרי זו כאותה תמיכה שנתן עליה הדם, אבל אמר הרי זה בעיקר לאותה תמיכה הרי זה התפסה מעולם, ואי לא חייבי כלל לא הוי התפסה ולינה ממשם. מאי: שיש לא חייבי. ודמיון מי קתני שאינן באים. דהוי משמע שלעולם לא יפתר. שלא באו קתני. עדיין לא באו אבל אינה לעתיד עדיין שיבואו: ומה במקום שאינו מפר נדרי עצמו משידור. שהוא אינו יכול לחתיר נדרי עצמו דכתיב (נ"מדבר ל) לא יחל דברו: מפר נדרי עצמו עד שלא ידור. כדאמרינן לעיל פרק ד' נדרים (דף כג:) ר"א אומר עומד אדם בר"ש ואומר כל נדרים שאני עתיד לידור יהו בטלים: שיכול להפר נדרי אשתו משתדור. כדכתיב ואם הפר יפר: דאשתו דומיא דיליה כו'. אמר אשתו דומיא דאתר נדרי עצמו עד שלא ידור: מה הוא [דלא] חייבי. שאלמלי [כן] לא היה יכול לחתיר שהרי אינו מחל לעצמו כדכתיב לא יחל: הא כדאיתא והא כדאיתא. דאמ"ג דנדרי עצמו לא חייבי, אינה לומר דאמר דאשתו חייבי. וא"ת כיון דלא מנדרי עצמו [נימא] דלא חייבי. י"ל דאדרבה (אאמוערי) [כיון דלא אמעינן] שיש לו לחפר נדרי (אח) אשתו עד שלא תדור, אלא משום דחזק דמפר נדרי אשתו משתדור, ואלמא יותר מנדרי עצמו, (ו)א"כ יש לנו לומר [נמי עד שלא תידור] חייבי ומעולי כמו מנדרי אשתו דמשתדור אלן (שהרי טעמא אחרינא היא אמוערה) עד הפרת הבעל: ה"ג וכן מצא הר"ר אליעזר בפפ' ר"ש אמרו לו לר"א מקוה יכיח שמעלה את הטמאין מטומאתן. פי' מטילה: ואינו מוציא על הטהורים מליטמא. שהטהור הטובל ממקוה להמגל מלטעמא אם יטמא לו אותה שוב אינה מועלת לו אותה [מטילה] ושוב מטמא כשיגע בארץ. אף אי אמרת בעל שאינ"פ שמפר נדרי אשתו משתדור, אינו מפר עד שלא תדור: שיש לא חייבי. מדאמרי ליה רבנן הכי לדבריך הר"ל לומר ממקוה כיון דמעלה עמא מטומאתו שיבא על הטהור מליטמא, אמאי הכי אמר ר"א גבי הפרה כיון דמהני לנדרים שבאו לבלל איסור שבאו לא יחול דומיא דמקוה דתמרי שהר"ל לומר שיבא על הטהור ולא מחול דומיא:

מטומאה: אף אני אביא בעל. אע"פ שמפר נדרי אשתו משתדור אינו מפר עד שלא תדור: שמע מינה לא חייבי. מדמייתו רבנן לר"א ראיה ממקוה אינו מוציא על הטהור מליטמא. מכלל דשמעינן ליה לר"א דסוה אמר בנדרים שהבעל מפר לה לענין זה שלא יחולו כלל ואפילו מייתי ראיה ממקוה דאע"ג דמועיל לטומאה שעברה אינו מועיל לטומאה שעתידה נמי שלא מחול עליו:

כגון דאתפיס אחרינא בהדין נדרא אי אמרת לא חלין לא איכא מששא מאי ת"ש אמר רבי אליעזר אם הפר נדרים שבאו לכלל איסור לא יפר נדרים שלא באו לכלל איסור שמע מינה לא חלין מי קתני שאינן באין שלא באו קתני עדיין לא באו ת"ש [6] אמר להן ר"א ומה במקום שאין מיפר נדרי עצמו משנדר מיפר נדרי עצמו עד שלא ידור מקום שמפר נדרי אשתו משתדור אינו דין שיפר נדרי אשתו עד שלא תדור מאי לאו דאשתו דומיא דיליה מה [הוא] דלא חיילין אף אשתו נמי דלא חיילין לא הא כדאיתא והא כדאיתא ת"ש [7] אמרו לו לר"א ומה מקוה שמעלה את הטמאין מטומאתן אין מציל על הטהורים מליטמא אדם שאין מעלה את הטמאין מטומאתן אינו דין הוא שלא יציל על הטהורין מליטמא שמע מינה לא חיילין אימא

בהדיא בריש פ' מי שמתר הריני נזיר (מיר כפ:) דגרס התם איצטרי להו בעל מיעקר עקר לו מיגז גיז למאי נפקא מינה שנדרה בנזיר ושמעה חברתה ואמרה ואני ושמע בעלה של ראשונה והפר לה מי אמרת מיעקר עקר ההיא נמי אשתריא ומי אמרת מיגז גיז ההיא אשתריא וחברתה אסורה:

ת"ש אמר להם ר' אליעזר אם הפר נדרים שבאו לכלל איסור וכו' ש"מ לא חיילין. נראה בעיני דמש"ה משמע ליה דלא חיילין נהי [7] דליפנא דמתני' לא דייק הכי משום דבשלמא מי אמרת לא חיילין איתיה לק"ו דמי הפרה מבטלת נדרים שחלו כבר כ"ש דמעכבת שלא יחולו אבל מי אמרת דחיילין ובטלין מאי ק"ו כיון דחיילין הרי בא לכלל איסור. ומהדר ליה אם איתא דבקאמרת הוה ליה לתנא למיתנא שאין בא"ר ליפנא משמע דהפרה מעכבת בהו שלא יחולו והא לא קתני הכי דשלא בא קתני דמשמע דעדיין לא בא אלא שסופן לבא הלכך על כרחך תנא דמתני' סבר דחיילין ובטלין ואפילו הכי איכא ק"ו דאם הפרה מבטלת נדרים שבאו לכלל איסור ולא היתה הפרה עמהם כל שכן שיפר נדרים שטולדו בעומן עמהן דהיינו הפרת הבעל: תא שמע ומה במקום שאין מפר נדרי עצמו משידור. דכתיב לא יחל דברו אבל אחרים מותרים [8] לעצמו עד שלא תדור וכו'. כדאמרינן בפ' אלו נדרים (לעיל כג:) הרוצה שלא יתקיימו נדריו יעמוד בר"ה ויאמר כל נדרים שאני עתיד לידור יהו בטלין: מאי לאו דאשתו דומיא דיליה. דבההוא גוונא גופיה דמתיר נדרי עצמו דהיינו שלא יחולו כלל דאין ר' אליעזר ק"ו לנדרי אשתו מה הוא דלא חיילין דאי הוו חיילין הוה צריך האיתר חכם אף אשתו נמי דלא חיילי כלל: הא כדאיתא והא כדאיתא. אע"ג דר"א ליף ק"ו מנדרי עצמו לנדרי אשתו אבל דמדמי להו לגמרי דדידיה לא חיילי כלל ודאשתו חיילי ואפילו הכי אפיר ליף ק"ו. וקשה בעיני וליגמר נמי מק"ו דדידיה שלא יחולו נדרי אשתו כלל כשם שאין חלין נדרי עצמו ונראה לי דלא מצי למילף הכי משום דנדרי עצמו היינו טעמא דהיכא דאתני מעיקרא לא חיילי כלל משום דכיון דשכח תנאו בשעת נדרו ה"ל נדר בטעות ולא חיל כלל משא"כ בנדרי אשתו דליכא למימר הכי אלא מיהו לענין שיהו מופרין נדרי אשתו לאחר שיחולו אפיר איכא למילף ק"ו דכיון דבנדרי עצמו אשכחן דטעותא [9] דקמי נדרו מבטל נדריו קודם שידור ואפילו הכי ההוא גוונא גופיה לא מבטל להו לאחר שידור דהא כל נדר שהוא נדר [1]